

nýbrž »B. a H.« a nesouhlasí též se spisy, že Albin H. je zámečnickým mistrem, zaměstnaným u firmy B., nýbrž týž udal toliko, že je »zámečnickým mistrem«, a ježto v témže svém protokolu činí různé údaje o ceně drátu jako zástupce továrny (viz slovo »wir«) nelze vyloučiti, že Albín H. není mistrem u firmy zaměstnaným, nýbrž sám spolumajitelem firmy. Této skutečnosti nelze však upřítí význam pro objektivní posouzení viny obžalovaných, vždyť Emil H. je bratrem Albína H-a, a pokud týž skutečně je spolumajitelem firmy, není vyloučena možnost, že si obžalovaný Emil H., po subjektivní stránce ani neuvědomil, že jde o věci cizí, a že je odcizil »bez přivolení oprávněného«, což by mohlo mít důležitý význam i pro posouzení subjektivního zavinění spoluobžalovaného Aloisa U-a. Významným v tomto směru je zajisté i údaj obžalovaného Emila H-a, jenž udává, že vzal drát »z domova«. Soud dále nezjišťuje, zda si obžalovaní též byli vědomi toho, že odcizili věc cennou, což se mělo státi tím spíše, poněvadž Albín H. — tudíž patrně spolumajitel firmy sám — prohlásil, že se firma necítí poškozenou a že pokládá dráty za bezcenné. Právem zdůrazňuje posléze stížnost, že rozsudek neobsahuje zjištění, zda obžalovaní jednali v úmyslu, odejmouti drát trvale oprávněnému za tím účelem, by s ním nakládali tak, jak smí činit vlastník podle svého práva vlastnického, či zda jim šlo jen o to, by si svémocně vypůjčili drát ku spáchání činu pod I. uvedeného, což by pak mohlo poukazovati k pouhému »furtum usus«, které se jako krádež podle § 460 tr. zák. vůbec netresce. Bylo proto oprávněné zmateční stížnosti obžalovaných Emila H-a a Aloisa U-a v tomto směru vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3140.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. se nevyhledává (na rozdíl od § 81 tr. zák.) nebezpečné vyhrožování, nýbrž stačí pohrůžka jedním ze zel uvedených v § 98 b) tr. zák., tedy i pohrůžka ublížením na těle.

Otázka, zda pohrůžka podle § 98 b) tr. zák. jest způsobilá vzbuditi důvodné obavy, jest quaestio mixta.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1928, Zm I 762/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací závrrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 25. října 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti čís. 10 — správně čís. 9 a) § 281 tr. ř., jest jednak neodůvodněna, jednak není provedena po zákonu, nevycházejíc z celého zjištěného stavu věci, jakž je povinna při správném provedení hmotněprávního zmatku. V onom směru sluší uvést, že se ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. nevyhle-

dává (na rozdíl od § 81 tr. zák.) nebezpečné vyhrožování, nýbrž že stačí pohrůžka jedním ze zel uvedených v § 98 b) tr. zák., tedy mimo jiné i pohrůžka ublížením na těle. Takovou pohrůžku nalézací soud v souzeném případě zjišťuje, vzav za prokázáno, že obžalovaná slova, že B. S-ovou zabije, že ji roztrhá na čtyry kusy nebo že jí roztrhne dršku — jí hrozila ublížením na těle. I když jest pravda, že pohrůžka zlým nakládáním zakládá skutkovou podstatu přestupku § 496 tr. zák., nepřichází tu tento méně trestný čin v úvahu již proto, že rozsudek zjišťuje, že obžalovaná hrozila ublížením na těle, nikoliv pouhým zlým nakládáním. V druhém směru uvažil zrušovací soud, že otázka, zda pohrůžka podle § 98 b) tr. zák. jest způsobilá vzbuditi důvodné obavy, zahrnuje v sobě prvky právní i skutkové (quaestio mixta). Vytýká-li stížnost rozsudku zmatečnost podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. při řešení této otázky, byla povinna při správném provedení uplatněného hmotněprávního zmatku doličiti buď, že nalézací soud neřeší tuto otázku vůbec, nebo že při jejím řešení vychází z nesprávného výkladu nebo použití zákona. Toho však zmateční stížnost nečiní, nýbrž, hodnotíc samostatně jen některé ze skutečností v rozsudku zjištěných a pro tuto otázku rozhodných (že pohrůžka byla pronesena v hádce, že obžalovaná dosud nikomu neublížila) a přibírajíc jiné, kterých rozsudek nezjišťuje, že obžalovaná neměla při pronesení pohrůžek trestného úmyslu, že S-ová jich ani dobře neslyšela, dospívá k přesvědčení, že pohrůžky nebyly způsobilé vzbuditi v ohrožené důvodné obavy, čímž ovšem neprovádí uplatněného hmotněprávního zmatku po zákonu. Stížnost přehlíží, že rozsudek zjišťuje skutečnosti a uvádí úvahy, z nichž plyne závěr, že pohrůžka obžalované byla objektivně způsobilá vzbuditi důvodné obavy přes to, že v důvodech formálního výroku v tomto směru neobsahuje. První soud zjistil jednak, že obžalovaná hrozila vážným zlem — těžkým ublížením na těle, jednak, že S-ová měla z pohrůžek obžalované strach proto, že je obžalovaná velice zlostná, žije s ní v nevůli, hádky mezi nimi jsou na denním pořádku a v rozčilení by jí mohla snadno ublížiti, i když ji nepokládá za schopnu, by ji zabila. Rozsudek zjistil dokonce, že pohrůžka obžalované měla na S-ovou účinek, že vzbudila v ní důvodnou obavu, že jí obžalovaná ublíží, a usuzuje na tuto okolnost i na úmysl obžalované uvésti S-ovou ve strach a nepokoj také z obsahu zprávy obecního úřadu, v níž se obžalovaná líčí jako osoba povahy vznětlivé, zlostné a mstivé. Z toho vysvítá, že rozsudek uvádí skutečnosti a úvahy, z nichž při objektivním posuzování vzhledem ke konkrétním okolnostem, zvláště s hlediska napadené bylo lze očekávati uskutečnění pohrůžky, že pohrůžka obžalované byla objektivně způsobilá vzbuditi důvodné obavy, takže nelze mu vytýkati, že trpí v této příčině právním omylem. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost z části jako neodůvodněnou, z části jako po zákonu neprovedenou.

Čís. 3141.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).